

не може да има мѣсто въ тия кратки и лични бѣлѣжки. Ще спомена мимоходно само, че тя не се увѣнча съ успѣхъ, както съ успѣхъ не се увѣнча и подписаниятъ на 31-и марта въ Лондонъ протоколъ, чрѣзъ който силитѣ канѣха Портата да се обезоружи, зимаха актъ отъ обѣщанията ѝ за реформи и се възнамѣряваха да бдятъ грижливо чрѣзъ своитѣ посланници въ Цариградъ и чрѣзъ мѣстнитѣ консули въ турскитѣ области върху начина, съ който турското правителство трѣбало да изпълни даденитѣ обѣщания. Както и да е, азъ рекохъ да спомена тукъ за казаната мисия на генералъ Игнатиева, защото на 4/16 марта той пристигна по тази си мисия и въ Виена заедно съ съпругата си графиня Игнатиевъ, и азъ имахъ честь да се видя не веднажъ съ него по тоя случай. Както забѣлѣжихъ още въ първата частъ на тая книжка (вж. стр. 56—57), генералъ Игнатиевъ ме познаваше доста добръ още отъ Цариградъ. Той говори сега тукъ съ мене открито и безъ никакви забики. Той ми каза, че трѣба да се чака още 10—15 дни до окончателното разяснение на прѣплетения въпросъ. Той призна, че въ Англия, — дѣто сжщо бѣше ходилъ по своята работа — имало дѣйствително едно доста забѣлѣжително течение въ полза на пострадалия български народъ, па и на всички други християнски народонаселения въ Турция, течение особено силно въ либералната партия подъ прѣдводителството на Гладстона, но прибавяше, че въ нинѣшното Биконсфилдово английско правителство отсъствувало всѣко чувство отъ хуманность. Къмъ това той казваше още, че въ Англия партиитѣ подчинявали всички въпроси и всичко на своитѣ интереси, а Биконсфилдъ разполагалъ сега въ парламента съ голѣмо и прѣдано нему болшинство. Отъ всичко това генералътъ заключваше, че войната става